

Księga Daniela - numer 24

Nimrod, Nabuchodonozor i Baltazar

Jeff Pippenger

2023-12-19

Księgi Daniela i Objawienia to ta sama księga, tak samo pewnie jak Stary i Nowy Testament to ta sama księga. Tuż przed zamknięciem czasu próby Objawienie Jezusa Chrystusa zostaje odpieczętowane.

I rzekł do mnie: Nie pieczętuj słów proroctwa tej księgi, bo czas jest bliski. Kto jest niesprawiedliwy, niech jeszcze będzie niesprawiedliwy; a kto nieczysty, niech jeszcze będzie nieczysty; a kto sprawiedliwy, niech jeszcze będzie sprawiedliwy; a kto święty, niech jeszcze będzie święty. A oto przychodzę wkrótce; a zapłata moja jest ze mną, aby oddać każdemu według jego uczynków. Ja jestem Alfą i Omegą, początkiem i końcem, pierwszym i ostatnim. Objawienie 22:10-13.

Biblijna „reguła pierwszej wzmianki”, która zawiera prawdę, że koniec rzeczy jest zobrazowany przez jej początek, podkreśla znaczenie pierwszych trzech rozdziałów Księgi Daniela, gdyż stanowią one pierwszą prawdę wspomnianą w księdze, na którą składają się Księga Daniela i Księga Objawienia. Jezus jest Alfą i Omegą, więc początek księgi, na którą składają się Księga Daniela i Księga Objawienia, musi przedstawiać prawdę, która zostaje odpieczętowana na końcu. Na pewnym poziomie zatem prawdą, która zostaje odpieczętowana, jest wieczna ewangelia aniołów z czternastego rozdziału Objawienia.

Objawienie Jezusa Chrystusa, które jest przedstawione w pierwszym wersecie pierwszego rozdziału Apokalipsy, jest poselstwem, które ma być przekazane zborom, gdy „czas jest bliski”, a czas, który jest „bliski” w pierwszym rozdziale Apokalipsy, musi być tym samym „bliskim” czasem, tuż przed zamknięciem okresu próby w dwudziestym drugim rozdziale Apokalipsy.

Objawienie Jezusa Chrystusa, które Bóg mu dał, aby ukazać swoim sługom to, co musi wkrótce się stać; posłał je i oznajmił przez swego anioła swojemu słudze Janowi, który zaświadczył o słowie Bożym i o świadectwie Jezusa Chrystusa, a także o wszystkim, co widział. Błogosławiony, kto czyta, i ci, którzy słuchają słów tego proroctwa i zachowują to, co w nim jest napisane, bo czas jest bliski. Objawienie 1:1-3.

Poselstwo, które jest poselstwem ostatecznym, odpieczętowane tuż przed zamknięciem okresu próby, gdy „czas jest bliski”, jest poselstwem późnego deszczu drugiego anioła i Wołania o północy. Jest to prawda związana z „ukrytą historią” Siedmiu Gromów. Jest to objawienie „ósmego, który jest z siedmiu”, a złota nić, która spleta te wszystkie cenne objawienia w piękną szatę sprawiedliwości Chrystusa, to „drogie” „siedem razy” z dwudziestego szóstego rozdziału Księgi Kapłańskiej. Rozdział pierwszy Księgi Daniela, a następnie także rozdziały 1–3 Księgi Daniela, stanowią to poselstwo. „Tajemnica” rozdziału drugiego również jest tym poselstwem.

Pierwszy rozdział Księgi Daniela przedstawia pierwsze poselstwo anielskie i, tak jak wszystkie prorocze drogowskazy trzech poselstw anielskich są przedstawione w pierwszym poselstwie anielskim czternastego rozdziału Księgi Objawienia, tak też wszystkie prorocze drogowskazy wszystkich trzech poselstw są przedstawione w pierwszym rozdziale Księgi Daniela. Elementy te to trzystopniowy proces próby, który w pierwszym rozdziale Daniela przybiera postać próby dietetycznej, po której następuje próba wizualna, prowadząca do próby lakmusowej. Rozdział pierwszy, rozpatrywany w powiązaniu z rozdziałami drugim i trzecim, przedstawia próbę dietetyczną, rozdział drugi - próbę wizualną, a rozdział trzeci - próbę lakmusową. Poselstwa trzech aniołów z czternastego rozdziału Księgi Objawienia oraz rozdziały od pierwszego do trzeciego Księgi Daniela dają cztery świadectwa trzystopniowego procesu próby.

Rozdziały czwarty i piąty Księgi Daniela stanowią bardzo głęboką linię historii proroczej. Linia wyprowadzona z tych dwóch rozdziałów zawiera co najmniej sześć odrębnych linii proroczych. Jedna z tych linii proroczych zaczyna się w 723 r. p.n.e. i trwa aż do ustawy niedzielnej. Inna z tych sześciu linii przedstawia historię od roku 1798 aż do ustawy niedzielnej, a w tej linii jednocześnie przedstawione są trzy linie proroctwa: linia bestii wychodzącej z ziemi (Stany Zjednoczone), następnie linia rogu protestanckiego oraz linia rogu republikańskiego. Razem ustanawiają piątą linię na początku proroczej linii Stanów Zjednoczonych. Ta linia wyznacza odpieczętowanie rozdziałów siódmego, ósmego i dziewiątego Księgi Daniela w roku 1798. Na końcu proroczej linii Stanów Zjednoczonych powstaje szósta linia, która wyznacza odpieczętowanie rozdziałów dziesiątego, jedenastego i dwunastego Księgi Daniela w 1989 roku.

Początek linii proroczej bestii ziemskiej, jak przedstawia czwarty rozdział Księgi Daniela, jest oznaczony symbolem „siedmiu czasów”, a zakończenie linii proroczej bestii ziemskiej również jest oznaczone symbolem „siedmiu czasów”. Początek i zakończenie okresu historii, który jest przedstawiony przez rozpieczętowanie rozdziałów siódmego, ósmego i dziewiątego, także są oznaczone symbolem „siedmiu czasów”. Początek i zakończenie okresu historii, który jest przedstawiony przez rozpieczętowanie rozdziałów dziesiątego, jedenastego i dwunastego Księgi Daniela, również są oznaczone symbolem „siedmiu czasów”.

Zakończeniem okresu historii, który rozpoczął się, gdy rozdziały siódmy, ósmy i dziewiąty Księgi Daniela zostały odpieczętowane w „czasie końca” w 1798 roku, był rok 1863. Początkiem okresu historii, który rozpoczął się, gdy rozdziały dziesiąty, jedenasty i dwunasty Księgi Daniela zostały odpieczętowane w „czasie końca”, był rok 1989. Od 1863 do 1989 roku to sto dwadzieścia sześć lat. Sto dwadzieścia sześć lat stanowi jedną dziesiątą, czyli dziesięcinę, tysiąca dwustu sześćdziesięciu lat. Liczba sto dwadzieścia sześć jest więc symbolem tysiąca dwustu sześćdziesięciu lat, które oznaczają „pustynię”, która z kolei jest symbolem dwóch tysięcy pięciuset dwudziestu lat „siedmiu czasów”.

Ta rzeczywistość wskazuje, że w historii bestii z ziemi zarówno ruch pierwszego anioła na początku, jak i ruch trzeciego anioła na końcu są na swoich początkach i zakończeniach oznaczone „siedmioma czasami”. A okres czasu pomiędzy tymi dwoma ruchami, który je ze sobą wiąże, również jest przedstawiony przez „siedem czasów”.

Bez zastosowania biblijnej metodologii „wiersz po wierszu” tego rodzaju objawienia nie da się dostrzec ani zrozumieć, ponieważ bez tej metodologii zapieczętowaną księgę można by wręczyć komuś wykształconemu w sztuce teologii, a następnie poprosić go o wyjaśnienie, co oznaczała owa zapieczętowana księga. Jego pycha własnych poglądów skłoniłaby go do stwierdzenia, że zapieczętowanej księgi nie można zrozumieć, gdyż została zapieczętowana. Następnie można by wziąć tę zapieczętowaną księgę i dać ją jednemu z trzody, która jest kontrolowana i wykastrowana przez owego oświeconego, a trzoda, która wygodnie się czuje, żywiąc się potrawami z bajek serwowanymi przez teologa, odmówiłaby zastosowania zapieczętowanej księgi, gdyż doskonale wie, że tylko ci, którzy należą do teologicznego Sanhedrynu, zostali wyznaczeni do decydowania, czym jest prawda.

„Zatrzymajcie się i dziwcie się, krzyczcie i wołajcie; upili się, ale nie winem; chwieją się, lecz nie od mocnego napoju. Albowiem Pan wylał na was ducha głębokiego snu i zamknął wam oczy; zasłonił proroków i waszych władców, widzących. A całe widzenie stało się dla was jak słowa księgi zapieczętowanej, którą ludzie podają uczonemu, mówiąc: Przeczytaj to, proszę; a on mówi: Nie jestem uczony.”

'Przeto mówi Pan: Ponieważ ten lud zbliża się do Mnie ustami i czci Mnie wargami, lecz ich serce oddaliło się daleko ode Mnie, a ich bojaźń przede Mną jest wyuczona według nakazu ludzi; dlatego oto przystąpię, by uczynić dzieło cudowne i dziw, bo mądrość ich mędrców zginie, a rozum ich roztropnych będzie zakryty. Biada tym, którzy starają się głęboko ukryć swój zamysł przed Panem, a ich uczynki są w ciemności, i mówią: Któż nas widzi i któż nas zna? Zaiste wasze przewracanie rzeczy do góry nogami będzie poczytane za glinę garncarza; czyż dzieło powie o tym, który je uczynił: Nie uczynił mnie, albo czy rzecz ukształtowana powie o tym, który ją ukształtował: Nie miał rozumu?'

Każde słowo z tego się wypełni. Są tacy, którzy nie unizają swoich serc przed Bogiem i nie chcą chodzić w prawości. Ukrywają swoje prawdziwe zamiary i trwają we wspólnocie z upadłym aniołem, który miłuje i czyni kłamstwo. Nieprzyjaciel zsyła ducha na ludzi, którymi może się posłużyć, aby zwieść tych, którzy są częściowo pogrążeni w ciemności. Niektórzy stają się przepojeni panującą ciemnością i odrzucają prawdę na rzecz błędu. Nadszedł dzień wskazany przez prorocstwo. Jezus Chrystus nie jest rozumiany. Jezus Chrystus jest dla nich baśnią. Na tym etapie historii ziemi wielu postępuje jak ludzie pijani. 'Zatrzymajcie się i zdumiewajcie się; krzyczcie i wołajcie; pijani są, lecz nie winem; chwieją się, lecz nie od mocnego napoju. Bo Pan wylał na was ducha głębokiego snu i zamknął wasze oczy. Proroków i waszych władców, widzących, zasłonił.' Duchowe upojenie spoczywa na wielu, którzy mniemają, że są ludem, który będzie wywyższony. Ich wiara religijna jest właśnie taka, jak przedstawia to ten fragment Pisma. Pod jego wpływem nie potrafią kroczyć prosto. W swoim postępowaniu wytyczają kręte ścieżki. Jeden, a potem następny, chwieją się na wszystkie strony. Pan spogląda na nich z wielką litością. Drogi prawdy nie poznali. Są naukowymi machinatorami, a ci, którzy dzięki klarownemu duchowemu rozeznaniu mogli i powinni byli pomóc, sami zostali zwiedzeni i podtrzymują złe dzieło.

Wydarzenia tych ostatnich dni wkrótce się rozstrzygną. Gdy te spirytystyczne oszustwa wyjdą na jaw jako to, czym naprawdę są — tajemne działania złych duchów — ci, którzy brali w nich

udział, staną się jak ludzie, którzy postradali zmysły.

'Przeto mówi Pan: Ponieważ ten lud zbliża się do Mnie ustami i wargami Mnie czci, lecz ich serca są daleko ode Mnie, a bojaźń przede Mną jest wyuczona według nakazu ludzi, dlatego oto przystąpię, by uczynić wśród tego ludu dzieło przedziwne, dzieło przedziwne i cud; gdyż zginie mądrość ich mędrców, a zrozumienie ich roztropnych będzie zakryte. Biada tym, którzy starają się głęboko ukryć swój zamysł przed Panem, których uczynki dzieją się w ciemności, a mówią: Kto nas widzi i kto nas zna? Zaiste, odwracacie wszystko do góry nogami, jakby garncarz był gliną; bo czy dzieło powie o tym, który je uczynił: Nie on mnie uczynił? albo czy ukształtowany wyrób powie o tym, który go ukształtował: Nie miał rozumu?'

Pokazano mi, że w naszym doświadczeniu spotykaliśmy się i spotykamy właśnie z takim stanem rzeczy. Ludzie, którzy otrzymali wielkie światło i wspaniałe przywileje, zaufali słowu przywódców uważających się za mądrych, którzy doznali wielkiej przychylności i błogosławieństwa Pana, lecz sami wyjęli się z rąk Boga i stanęli w szeregach nieprzyjaciela. Świat ma zostać zalany zwodniczymi błędami. Jeden ludzki umysł, przyjmując te błędy, będzie oddziaływać na inne ludzkie umysły, które zamieniają drogocenne dowody prawdy Bożej w kłamstwo. Ci ludzie zostaną zwiedzeni przez upadłych aniołów, podczas gdy powinni byli stać jako wierni strażnicy, czuwający nad duszami, jako ci, którzy muszą zdać sprawę. Złożyli broń swej walki i dali posłuch zwodniczemu duchom. Czynią bezskuteczną radę Bożą i odrzucają Jego ostrzeżenia i napomnienia, i stoją zdecydowanie po stronie szatana, dając posłuch zwodniczemu duchom i naukom demonów.

Duchowe upojenie ogarnęło teraz ludzi, którzy nie powinni zataczać się jak ci, którzy są pod wpływem mocnego trunku. Przestępstwa i nadużycia, oszustwa, podstęp i nieuczciwe postępowanie wypełniają świat, zgodnie z nauką przywódcy, który zbuntował się w niebiańskich dworach.

„Historia ma się powtórzyć. Można by określić, co będzie w niedalekiej przyszłości, lecz czas jeszcze nie nadszedł. Ukażą się postacie zmarłych, za sprawą przebiegłego podstępu Szatana, i wielu zwiąże się z tym, który miłuje i czyni kłamstwo. Ostrzegam nasz lud, że właśnie pośród nas niektórzy odstąpią od wiary i będą dawać posłuch zwodniczemu duchom i naukom demonów, a z ich powodu prawda będzie oczerniana.” Listy z Battle Creek, 123-125.

Rozdział pierwszy Księgi Daniela, przedstawiający przesłanie pierwszego anioła z Objawienia 14, odpowiada początkowej historii bestii z ziemi. Rozdziały pierwszy, drugi i trzeci Księgi Daniela, przedstawiające przesłania wszystkich trzech aniołów w Objawieniu 14, odpowiadają końcowi Stanów Zjednoczonych. Nabuchodonozor reprezentuje historię pierwszego anioła oraz pierwszy rozdział Księgi Daniela. Belsazar reprezentuje historię trzeciego anioła oraz pierwsze trzy rozdziały Księgi Daniela.

"Do ostatniego władcy Babilonu, jak w typie do jego pierwszego, nadeszedł wyrok Bożego Czuwającego: 'O królu,... tobie to jest powiedziane; Królestwo zostało od ciebie odjęte.' Daniel 4:31." Prorocy i królowie, 533.

W następnym artykule będziemy kontynuować nasze studium nad Nabuchodonozorem i Baltazarem.

Belsazar, oniemiały tym przejawem mocy Bożej, który ukazywał, że był wśród nich świadek, choć o tym nie wiedzieli, miał wielkie sposobności poznania dzieł żywego Boga i Jego mocy oraz czynienia Jego woli. Został obdarzony wielkim światłem. Jego dziadek, Nabuchodonozor, został ostrzeżony przed niebezpieczeństwem zapomnienia o Bogu i wywyższania samego siebie. Belsazar wiedział o jego wygnaniu ze społeczności ludzi i o jego obcowaniu ze zwierzętami polnymi; a fakty te, które powinny były być dla niego lekcją, zlekceważył, jak gdyby nigdy nie miały miejsca; i nadal powtarzał grzechy swojego dziadka. Ośmielił się popełniać występki, które sprowadziły Boże sądy na Nabuchodonozora. Został potępiony nie tylko za to, że sam postępował niegodziwie, lecz także za to, że nie uczynił użytku ze sposobności i zdolności, które — gdyby je rozwijał — mogły uczynić go prawym. Świadectwa dla kaznodziejów, 436.